

S E L Ç U K

Yapı Kredi Yayınları - 5913
Sanat - 276

Birdenbire İstanbul / Selçuk Demirel

Kitap editörü: Korkut Erdur
Düzeltili: Filiz Özkan

Tasarım: Selçuk Demirel
Grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: İstanbul, Mart 2022
ISBN 978-975-08-5248-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Selçuk Demirel

Birdenbire İstanbul

SELÇUK

Yahu istanbul bu yahu neden birdenbire istanbul bu
Ece Ayhan

SELÇUK DEMİREL • BİRDENBİRE İSTANBUL

Bir Başka İstanbul

Sait Faik Abasıyanık

Oraya, yaz akşamının içine, Alpler'in karları altına uzanmış şehir İstanbul olmamakla beraber, mesafe ve zaman tanımayan kafam; o şehri İstanbul gibi görmeğe, zaman zaman ta uzaklarda gözükken şehri kiliselerinden, muntazam, temiz, asfaltlı yollarından tecrit etmeğe; bir balonla iner gibi şu İstanbul'a inmeye o kadar alışmıştı ki...

Bu İstanbul tanımış olduğum İstanbul'a hiç benzemezdi. Fakat ne olursa olsun ben, yarı sarhoş salkım çiçekleri kokan parkın yollarından, bu yukarıda kameriyelerin altında akşam ışığı geçtikten sonra peyda olmuş daüssılaya doğru koşardım. Yolun asfaltları beni ürkütmezdi. Hatta konuşulan lisan da beni şaşırtmazdı. Alabildiğine uzanan bir "Beyoğlu" içinde geçecek; öteye, camilerimin ve lisanımızın, kadınlarımın ve çocuklarımın bulunduğu yere götürecek bir "Karaköy" köprüsünü mütamadıyen arayıp bulamazdım.

Sakin ve tenha lokantalarda akşam yemeği yedikten sonra el ayak çekilmiş yolların birinde bir akşam gezinirken, Haliç... Karpuz kabuklu, çürümüş meyve renkli Haliç değil de bir başka Haliç ve bir başka köprüyü görüverdim, üstünden geçiverdim. Bana asfalt bitmiş, lisan değişmiş gibi geldi. Bir mermer sütunun önünde durdum. Bu garip mahallede Aksaray ve Şehzadebaşı kahvehaneleri, tiyatroları, evleri bulmuş gibi oldum. Gözüm yaşardı. O zaman anladım ki hayallerimizin İstanbul'u hakikisinden daha çok güzeldir. Acaba öyle mi? Kötü bir Galata Köprüsü, çirkin bir Beyazıt Kulesi, bir yüce Süleymaniye kubbesi, bir kocaman ve munis ejderha Ayasofya yanında,

birinin üstünde, diğerinin tepesinde, diğer ikisinin duvarları dibinde daha mı mesuduz? Acaba asıl İstanbul; özlenen, daha bir saat öte-lerden bile özlenen, hayallerimizin, rüyalarımızın ve hâtıralarımızın İstanbulu mudur?

Ben, İstanbul'dan daha güzel bir İstanbul'u bir metro karların üzerine bina ettiğim zaman mesudum. Gözüm yaşararak serin cami mermerlerine süründüğümü, gene gözüm yaşararak bir esmer çocuk hayali kucakladığımı hatta bazan başında mum bile yanmayan beyaz bir mevta ile baş başa kaldığımı zannettiğim halde mesuttum.

Ve o İstanbul'u, İstanbul'un içinde yaratamayacağımı düşünürken kederlenirdim. Bilmem öyle mi diye sormayacağım.

İstanbul'dan daha güzel bir İstanbul vardır. Bilmiş olunuz.

Bu İstanbul, muhayyilemizin ötede beride bir yüz kilometre yapan trenin geçtiği ovada, bir vapurun hışırdadığı denizde, dağların bir arşın karı üzerinde bina ettiğimiz bir başka İstanbul'dur.

Urumelihisarı'na oturmuşum;
Oturmuş da bir türkü tutturmuşum:

“İstanbul’un mermer taşları;
Başıma da konuyor, konuyor aman, martı kuşları;
Gözlerimden boşanır hicran yaşları;
Edalım,
Senin yüzünden bu hâlim.”

“İstanbul’un orta yeri sinama;
Garipliğim, mahzunluğum duyurmayın anama;
El konuşur, sevişirmiş; bana ne?
Sevdalım,
Boynuna vebâlim!”

İstanbul’da, Boğaziçi’ndeyim;
Bir fakir Orhan Veli;
Veli’nin oğlu:
Târifsiz kederler içindeyim.

SELÇUK DEMİREL BİR DENBİRE İSTANBUL

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Önce hafiften bir rüzgâr esiyor;
Yavaş yavaş sallanıyor
Yapraklar, ağaçlarda;
Uzarlarda, çok uzarlarda,
Sucuların hiç durmıyan çingırakları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Kuşlar geçiyor, derken;
Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.
Ağlar çekiliyor dalyanlarda;
Bir kadının suya değiyor ayakları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

(...)

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Bir kuş çırpınıyor eteklerinde;
Alnın sıcak mı, değil mi, biliyorum;
Dudakların ıslak mı, değil mi, biliyorum;
Beyaz bir ay doğuyor, fıstıkların arkasında
Kalbinin vuruşundan anlıyorum;
İstanbul'u dinliyorum.